

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.658 van 26 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Optredend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger
van haar minderjarige zoon X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, in eigen naam en in naam van haar minderjarige zoon X, eveneens van Thaise nationaliteit, op 24 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 23 januari 2009 waarbij de aanvraag om een visum gezinshereniging wordt geweigerd, aan verzoekster ter kennis gebracht op 26 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is gehuwd met een Nederlandse onderdaan.

Verzoekster en haar minderjarige zoon, beiden van Thaise nationaliteit dienen elk op 8 december 2008 bij de Belgische diplomatieke post te Bangkok een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Deze aanvraag wordt geweigerd op 23 januari 2009. Dit is de bestreden beslissing.

“Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen met betrekking tot de gezinshereniging van art. 40bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 8/12/2008 bij de Belgische diplomatieke post in Bangkok een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van V.O.U., (...) en V.D., geboren op 04/07/2006, beiden van Thaise nationaliteit, om respectievelijk de echtgenoot en vader, V.T.A. (...), van Nederlandse nationaliteit, in België te vervoegen;

Overwegende dat de Nederlandse echtgenoot niet over een adres beschikt in België, noch enige procedure tot het verkrijgen van een inschrijving in België via de gemeentelijke administratie opgestart heeft;

Bijgevolg zal niet voldaan kunnen worden aan de gezamenlijke vestiging, een noodzakelijke voorwaarde wat betreft de gezinshereniging in hogervermelde wet;

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd.

(...)

wettelijke referenties: Art. 40 bis

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster zet een enig middel uiteen dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europese Parlement en de Raad van 29.4.2004.

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing, die een aanvraag van visum voor een kort verblijf weigert door te stellen dat verzoekster en haar zoon niet in de voorwaarden zijn om een visum lang verblijf te krijgen, is, in schending van artikel 62 van de wet, niet op gepaste wijze gemotiveerd.

Het staat buiten discussie dat verzoekers een visum kort verblijf ingediend hebben, zoals blijkt uit het formulier dat ze ingevuld hebben. Dit blijkt ook uit de brief die door de Nederlandse advocaat van verzoekers aan de Belgische ambassade gestuurd werd.

Het staat eveneens buiten discussie dat tegenpartij een visum lang verblijf geweigerd heeft, zoals blijkt uit de motivatie en uit het feit dat op de beslissing staat dat de wettelijke basis van de bestreden beslissingen artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 is.

Tweede onderdeel

Artikel 5 van de richtlijn 2004/38 luidt als volgt:

"1. Onverminderd het bepaalde met betrekking tot reisdocumenten bij nationale grenscontroles, laten de lidstaten de burger van de Unie die voorzien is van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, alsmede familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die voorzien zijn van een geldig paspoort, hun grondgebied binnenkomen. Aan burgers van de Unie kan geen inreisvisumplicht of soortgelijke formaliteit worden opgelegd.

2. Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht.

De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.

3. Het gastland brengt geen inreis- of uitreisstempel aan in het paspoort van een familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, indien de betrokkene een verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 overlegt.

4. Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken

lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

5. De lidstaat kan de betrokkene opleggen zijn aanwezigheid op het grondgebied binnen een aanvaardbare, niet-discriminerende termijn mede te delen. Niet-naleving van deze verplichting kan worden bestraft met niet-discriminerende en evenredige sancties".

Artikel 6 van dezelfde richtlijn luidt als volgt:

" Verblijfsrecht voor maximaal drie maanden

1. Burgers van de Unie hebben het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.

2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen, en in het bezit zijn van een geldig paspoort".

Alle faciliteiten moeten bijgevolg verleend worden zodat de familieleden van EU-burgers hun verblijfsrecht voor maximaal drie maanden kunnen uitoefenen.

Door te eisen dat de echtgenoot van verzoekster zich eerst in België gaat vestigen ("Overwegende dat de Nederlandse echtgenoot niet over een adres beschikt in België, noch enige procedure tot het verkrijgen van een inschrijving in België via de gemeentelijke administratie opgestart heeft"), voegt tegenpartij een voorwaarde aan de duidelijke tekst van de richtlijn toe en schendt bijgevolg de bestreden beslissing de hoger genoemde artikelen van die richtlijn.

Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in haar arrest Brax t/ België van 25.7.2002 :

"59. Zoals de Commissie terecht beklemtoont, vloeit voorts het recht van een onderdaan van een derde land die is gehuwd met een onderdaan van een lidstaat, om het grondgebied van de lidstaten binnen te komen, volgens het gemeenschapsrecht weliswaar voort uit het loutere feit van de gezinsbanden, doch neemt dit niet weg dat de uitoefening van dit recht afhankelijk kan worden gesteld van het bezit van een visum, zoals in artikel 3, lid 2, van de richtlijn 68/360 en artikel 3, lid 2, van richtlijn 73/148 uitdrukkelijk is bepaald. In artikel 5 van Verordening nummer 2317/95 is het visum overigens omschreven als een door een lidstaat verleende machtiging of genomen besluit, vereist "voor binnenkomst "op zijn grondgebied.

60. In artikel 3, lid 2 van richtlijn 68/360 en artikel 3, lid 2, van richtlijn 73/148 is evenwel gepreciseerd dat "de lidstaten aan deze personen alle faciliteiten verlenen om de door hem benodigde visa te verkrijgen". Dit betekent dat het visum zo spoedig mogelijk en, voor zover mogelijk, op de plaats van binnenkomst op het nationaal grondgebied moet worden afgegeven; anders kunnen deze bepalingen van richtlijn 68/360 en richtlijn 73/148 niet hun volle effect ressorteren".

2.2. Verwerende partij repliceert in de nota dat de visumaanvraag van verzoekster en haar zoon werd geregistreerd als een visumaanvraag in het kader van de gezinshereniging. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt duidelijk dat de aanvraag werd ingediend om zich te vestigen in België met de Nederlandse echtgenoot. Verzoekers dienden dan ook te voldoen aan de specifieke voorwaarden om in het kader van de gezinshereniging naar België te komen. De beslissende overheid motiveerde terecht dat, gezien de Nederlandse echtgenoot niet over een adres in België beschikt noch enige procedure heeft opgestart tot het verkrijgen van een inschrijving in België, niet kon worden voldaan aan de noodzakelijke voorwaarde van de gezamenlijke vestiging. Verwerende partij vervolgt dat verzoekers zich niet rechtstreeks op de door hen aangevoerde richtlijn kunnen beroepen, nu deze is omgezet naar Belgisch recht, meer bepaald de artikelen 40 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk op welke gronden de visumaanvraag werd geweigerd. Bijgevolg konden verzoekers met kennis van zaken oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen tegen de beslissing.

2.3. In de repliekmemoirie stelt verzoekster dat zij een visumaanvraag kort verblijf heeft ingediend. Zij meent ook dat het administratief dossier niet volledig is en dat daarom de door haar vermelde feiten als bewezen dienen te worden geacht. Bepaalde stukken die zij aan het verzoekschrift heeft toegevoegd, bevonden zich niet in het dossier.

2.4. De motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op de richtlijnen met betrekking tot de gezinshereniging van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet omdat de Nederlandse echtgenoot niet over een adres beschikt in België, noch enige procedure heeft opgestart tot het verkrijgen van een inschrijving in België, en dat bijgevolg niet voldaan zal kunnen worden aan de gezamenlijke vestiging, wat een noodzakelijke voorwaarde is wat betreft de gezinshereniging in hogervermelde wet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4.1. In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoekster dat zij en haar zoon geen visum gezinshereniging hebben ingediend maar wel een visum kort verblijf, zodat foutief werd geantwoord op de door hen ingediende aanvraag.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster en haar zoon op 8 december 2008 een visumaanvraag hebben ingediend die als een visumaanvraag gezinshereniging werd geregistreerd. Uit de schriftelijke weergave van een telefoongesprek van de Dienst Vreemdelingenzaken met de advocaat van verzoekers op 29 januari 2009, blijkt dat de advocaat informeert of verzoekers, nu de aanvraag gezinshereniging is geweigerd, een visumaanvraag kort verblijf kunnen indienen. Uit niet gedateerde en niet ondertekende formulieren van visumaanvraag, die bij het verzoekschrift zijn gevoegd, blijkt dat verzoekers bij "type of visa" (soort visum, eigen vertaling) hebben aangekruist "short stay" (kort verblijf, eigen vertaling) en bij "purpose of travel" (reisdoel, eigen vertaling) "other, zie toelichting van advocaat". Bij "Personal data of the EU or EEA citizen you depend on" (persoonlijke gegevens betreffende de EU- of EER-onderdaan waarop u zich steunt, eigen vertaling) werd eveneens verwezen naar de toelichting van de advocaat. In de bij het verzoekschrift gevoegde toelichting van de advocaat van 2 december 2008, verduidelijkt deze dat verzoekster gehuwd is met een Nederlandse onderdaan en een kind heeft met hem en dat zij beiden een familielid zijn van een burger van de Unie. Zij spreekt over "*Nu de heer V., Unieburger met de Nederlandse nationaliteit van wie cliënten familielid zijn, zich met zijn gezin in België zal gaan vestigen om aldaar werk te zoeken en cliënten hem zullen begeleiden (...) dient aan hen (...) een inreisvisum te worden verleend (...)*". Zij verwijst tevens naar richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Hieruit blijkt dat verzoekster gehuwd is met een burger van de Unie die zich in België wenst te vestigen en dat zij en haar zoon hem willen vervoegen.

In de mate dat onder de partijen betwisting bestaat over welke visumaanvraag werd ingediend, wordt opgemerkt dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem

gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met deze vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Uit het geheel van voornoemde elementen blijkt dat verwerende partij de visumaanvraag van verzoekster en haar zoon als een visumaanvraag gezinshereniging heeft behandeld. Verzoeker toont niet aan dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de behandeling van een visumaanvraag gezinshereniging is overgegaan.

Verzoekster heeft geen belang bij haar opmerking dat het administratief dossier niet alle stukken zou bevatten nu verzoekster een uitgebreide stukkenbundel bij haar verzoekschrift heeft gevoegd en uit voorgaande bespreking volgt dat de Raad ook met deze stukken rekening heeft gehouden.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.4.2. Artikel 5.2 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt het volgende:

“Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. (...)”

Hieruit volgt dat de nationale wetgeving een inreisvisum kan eisen van familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten. In artikel 5.4. van deze richtlijn wordt trouwens gesproken over een mogelijke uitzetting wanneer het familielid niet over de nodige visa beschikt.

Waar verzoekster op basis van dit artikel van de richtlijn 2004/38/EG zou willen aantonen dat zij niet onderworpen is aan de visumplicht, slaagt zij hier niet in.

De omstandigheid dat in deze richtlijn wordt gesteld dat aan de familieleden alle faciliteiten worden verleend om de nodige visa te verkrijgen, zelfs via een versnelde procedure, brengt niet mee dat de nationale overheden verplicht zijn een visum af te leveren en houdt niet in dat zij geen onderzoek inzake de visumaanvraag mogen voeren.

Verzoekster slaagt er niet in om aan te tonen in welk opzicht de bestreden beslissing artikel 5 van de richtlijn 2004/38/EG schendt.

Artikel 6 van de richtlijn 2004/38/EG regelt het verblijfsrecht voor maximaal drie maanden voor burgers van de Unie en hun familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

De Raad merkt op dat deze bepaling reeds werd omgezet in het nationaal recht door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en verzoekster niet aantoont dat deze omzetting niet correct zou gebeurd zijn. Daarenboven merkt de Raad op dat deze bepaling betrekking heeft op een verblijfsrecht voor maximaal drie maanden, terwijl reeds werd vastgesteld in het eerste onderdeel van het middel dat verzoekster en haar zoon een visumaanvraag gezinshereniging hadden ingediend. Verzoekster kan de bepalingen inzake kort verblijf bijgevolg niet dienstig invoeren.

De verwijzing van verzoeker naar het arrest Brax van het Europees Hof van Justitie van 25 juli 2002 doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Ten slotte wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat de Nederlandse echtgenoot van verzoekster op het moment van de bestreden beslissing niet over een adres beschikte in

België, noch enige procedure tot het verkrijgen van een inschrijving in België via de gemeentelijke administratie had opgestart.

Verzoekster maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen niet aannemelijk. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. M. DENYS,	griffier.
----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.